Číslo 6. 20. února 1861. Ročník 4.

Vychází 1., 10., 20., každého měsíce o 10. hodině.
Expedicí se nachází v hostinci u arcivévody Štěpána.
Kdo všeckna čtyry čtvrtletí odebere, obdrží præmii.

BALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl 1 zl. půll. 2 zl., celor. 4 zl. rak. č. S poštou: čtvrtl. 1 zl. 15 kr., půll. 2 zl. 30 kr., celor. 4 zl. 60 kr. rak. čísla. Pro státy německé: půlletně 1 tol. 20 nov. gr., celoročně 2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor:
Emanuel Meliš.

Vypsání cen

za nejlepší dvè české opery a náležité k nim texty.

Není národa, jenž by v té míře byl zpěvu a hudby milovný a spolu mohl tak vzácným a hojným vykázati se pokladem písní samorostlých a nápěvů utěšených, jako národ slovanský vůbec a českoslovanský zvláště. A přece národ tento, jehož výtečné síly účinkují v každé valnější opeře, ba v každém orchestru po celé téměř Evropě, jehož virtuosové docházejí slávy u všech vzdělaných národů, a jenž i hojným počtem znamenitých skladatelů honosí se od dávna, zvláště v hudbě kostelní: přece národ ten nemůže posud ve skladbě operní vykázati se ani jediným dílem, jenž by smělo v pravdě nazývati se národním.

Znamenaje nedostatek tento a jsa spolu přesvědčen, že jen pilným studováním nepřebraného zdroje prostonárodních písní slovanských a zvláště českoslovanských možno jest vniknouti do ducha zpěvu a hudby lidu našeho a dodělati se pravé národní opery, a chtěje tudiž k takovémn studium ke cti a slávě drahého národa českého povzbuditi: ustanovuji **dvě ceny po 600 zlatých rak. č. na dvě dvouaktové opery a dvě ceny po 200 zl. rak. č. na české k nim texty**, z nichž jedna měj základ historický *z dějin Koruny České*, a druhá, obsahu veselého, vzata budiž *z národního života českoslovanského* v Čechách, na Moravě nebo Slezsku.

Opatření textů, či tak zvaných libret, dávám zouplna pp. skladatelům hudebním na vůli, aby o plánu a provedení jich každý s básníkem svým se umluvili a porozuměli. Netřeba připomínati, že děj k zpěvohře volený musí býti sice jednoduchý, vždy ale dosti drastický a zároveň na lyrické a pathetické momenty bohatý, aby zpěvu a hudbě v ohledu tom příhodným mohl býti podkladem. Charaktery buďtež lehce kresleny a kontrastující. Verš buď plynný a zpěvný, rhytmus a rozměr pokaždé citu a situaci přiměřený, mluva poetická avšak nehledaná a snadná a korrektní. Celý obsah textu více obraznost a cit, než rozum vyzývej — slovem libretto buď musikalné.

Co do hudby a zpěvu kladu za první a hlavní výminku, aby spočívajíce *na pilném studium prostonárodních nápěvů českoslovanských a náležité k nim hudby*, měly ráz v pravdě *národní*. Sbory, zvláště v opeře veselé, kéž nejsou holým odpočínkem po luchačstvu, nýbrž vydávajíce živý ohlas nápěvů národních živé udržujtež účastenství! U veselé zpěvohře mohlo by snad i tanců národních s prospěchem býti použito. V jaké míře v opeře historické starožitných chorálů co themat ve sborech mohlo by býti dotčeno, pp. skladatelé dle předmětu zvoleného sami nejlépe rozhodnou. Podstatnou výminkou jest, aby skladatel hudby *rodem* svým náležel kterékoliv zemi *Koruny České*.

Skladby — text a hudba pospolu — zasýlány buďtež *nejdéle do posledního září 1862* pod mou adressou do Prahy č. 939—II. Na první stránce mějtež heslo, jež zároveň napsáno bude i na obálce listu, v němž pod pečetí jmeno básníkovo a skladatele hudebního jakož i stav a byt jich buďtež poznamenány. Rukopisy a skladby cenami nepoctěné bude možno jenom pomocí hesla dostati nazpět.

Soud, jemuž o nejzdařilejší skladbě hudební a nejlepším textu bude rozhodovati, později bude sestaven a veřejně ohlášen.

Básník, jehož text od pp. soudců za nejlepší uznán bude, dostane praemii, byťby i hudba k librettu tomu nebyla cenou poctěna bývala, a bude moci s textem svým dle libosti naložiti. Opera cenou poctěná je výhradním jměním p. skladatelovým s tím jediným závazkem, aby *první její představení* dálo se na divadle *Pražském*.

A tak již vyzývám milé své krajany, kdežkoli bytem meškají, aby s chutí účastnili se v díle čestném, v díle právě národním k svému a jmena Českého oslavení!

Ctěné redakce žádají se snažně, aby vyzvání tomuto v listech svých laskavě místa dopřály.

Na zámku v Konárovicích dne 10. února 1861.

Jan hrabě Harrach.

Josef Leopold Zvonař.

(Pokračování.)

Asi takovou horlivostí a chutí, jakou se chopí mladý hospodář pluhu aneb americký vystěhovalec motyky a rýče, aby kus zakoupené půdy jak jen možná brzy k dávání užitku donutil; chopil se Josef co „kandidát“ čili „preperand“ každé příležitosti, kde se dalo pro upokojení jeho zvědavosti něco uloviti. Nemaje peněz na knihy, utekl se k pilnému opisování jich. Tak ku př. opsal si celou „učební knihu o strojnictví,“ která byla toho času na technickém ústavu předepsána, okresliv i příslušné k ní výkresy. Kružidlo, jež k tomu potřeboval, zhotovil si taktéž sám. Toho též roku obíral se pilně „stromovstvím“ čili tak zvanou „pomologií“ v zahradě pomologické společnosti a podrobil se zkoušce z téhož předmětu u Dr. L.... Ačkoli byl v tomto předmětu, jak se říká dobře „okován,“ dostal přece jen „erste“ a to proto, že dal panu doktorovi na otázku, „coby asi s ovocem počal, kdyby se mu ho jednou hodně mnoho urodilo“ mimo jiné také tu odpověď: „žeby ním krmil vepře.“ Takovou odpovědí nespokojil ovšem pana profesora, který myslil, žeby se mohl v tom případu z ovoce také „ocet“ táhnout. Než na „ocet“ Josef nepomyslil, a musil vzít tedy za vděk „prvničkou,“ vzdor toho, že po listu poznal každý druh stromu, i že uměl dobře *„rijolovat,“* *„kopulírovat“* a *„okulírovat,“* jakož i že v zahradě nikdy ovoce „nemlsal.“ (Toto poslední bylo také podmínkou dobré třídy.)

„Zeugniss“, který Josef, co zkoušený „školní mládenec“ pro českou národní školu dostal, zněl skoro na samé „sehr gut.“ Připojená poznámka „Er spricht auch deutsch,“ měla ho bez pochyby u „českých občanů“ lépe odporoučet. — — S tímto a s vysvědčením z „Obstbaumzuchtu,“ s několika opsanýma povídkami a básníčkami vlastní skladby, z nichž básnička „Lidští věkové“ za něco stála, spěchal Josef bez krejcaru v kapse na první a jak se zdálo i na poslední *„vagace.“* Než jinak bylo souzeno; příštím rokem octl se zase v Praze, aby navštěvoval varhanickou školu.

Bylo to roku 1842 na podzim, když Zv. podruhé do Prahy přišel. Bylo to nedlouho potom, co ztratila varhanická škola jednoho ze svých zakladatelů L.. R... a co ujal v ní Píč místo po F... Varhanická škola byla již tehdáž slavnou a tužbou všech mladíků, jež se věnovali učitelskému stavu. Kdo chtěl do ní býti přijat, musel míti dostatečné předznámosti alespoň ve hře na klavír; pročež se musel každý zkoušce podrobit. Prvního října téhož roku dostavil se i Josef k přijímací zkoušce; že byl však za slabého uznán, byl odmrštěn a k zvláštní jeho prosbě posléze prozatimně přijat. Za učitele měl zde pana Bl... Se vší chutí a horlivostí začal harmonická studia, a poznal, že se dostal do svého pravého živlu. Než horlivosti a pilnosti jeho učinila brzy přítrž nebezpečná horečka. Tato nemoc a nedostatek vší podpory odjinud uvrhly ho v strastiplný stav. Byl odkázán jen na to, co si vydělal opisováním not a explikac pro jiné, a to nebylo věru mnoho. Jiná jemu nepříznivá okolnost byla ještě ta, že bylo tehdáž okolo 70 žáků v prvním roce varhanické školy a pro všecky byly jen jedny varhany a jeden učitel. Jak bylo možná v praktické hře prospívati tomu, kdo neměl ve svém bytu nějaký klavír? Pročež není divu, že J. v prvním roku té školy příliš neprospíval a s přísným Píčem co dělat měl, aby se do druhého roku dostal. Nebožtík Píč byl přísný, dal ale s „sebou mluvit.“ Viděl-li u žáka pilnost a chuť k umění vzal si s ním práci a dodával mu mysle. Takž jednal i naproti Josefovi. Hned první týden po započetí druhého běhu smířil se s ním a začal na něj dbát. Obstaral mu malý klavichord, půjčil mu noty pro varhany a dovolil mu, aby se směl i mimo čas ve škole cvičiti. První důkaz své spokojenosti mu projevil, když mu J. harmonisovanou stupnici do všech tónin transponoval. Promluvil k němu ponejprv s jasnou tváří a k šňupce tabáku voně takto: *„Heute gebe ich ihnen einen Kreuzer zurück. Heute haben sie ihre Sache schon besser gemacht. Natürlich muss es noch viel besser werden.“* Josef mu rozuměl a odpověděl mu prostě: *„Es wird schon besser werden, Herr Direktor.“* Pan direktor se obrátil zády aby neprozradil svůj úsměv spokojenosti. Kdyby byl věděl, jak Josefa pozvedl, jak mnoho mysle a v sebedůvěřivosti mu touto právě vychovatelskou pochvalou dodal, jistě žeby byl v duchu zaplesal. —

(Pokračování.)

Stav hudby v 18. století v Čechách.

Líčí redaktor.

(Pokračování.)

I pod mnohým proslaveným italským jmenem skrývalo se původně *české jméno*. Tak na př. známo jest jmeno *Venatorius* neb il *Boemo* a pod tímto italským jmenem proslavil se náš krajan Josef *Myslivečck* (nar. 9. března 1737, † 4. února 1781 v Římě), jenž se co výborný skladatel oper, oratorií a jiných skladeb osvědčil. Pověstný virtuos na lesnici Jan Václav *Punto* (nar. 1755 v Děčíně, † 16. února 1803 v Praze), jehož dobrodružný život velké zajímavostí do sebe má, nebyl nikdo jiný než *Stich*. Když ve Vídni koncerty dával, složil pro něho Beethoven líbeznou sonátu číslo 17 pro piano a lesnicí, kteráž v hudebním světě dostatečně známa jest.

Mohli bychom ještě velký počet jmen slavných českých hudebních umělců zde uvesti, kdyby nám to skromnost místa nezabraňovala; avšak domníváme se, že uvedená zde jmena k našemu účeli dostačí.

Horlivosť, v tomto umění se vyznamenati, byla druhdy v Praze ano i v Čechách vůbec velmi živá; avšak v 18. století počala již ochabovati. Vlasť naše chovala tenkráte ovšem ještě mnohé výtečné umělce, avšak jim nescházelo ničehož než zmužilost a příslušný jim kruh činnosti. Jejich talent a zásluha byly zajisté větší, než jejich pověst. Příčina toho ležela v skromném kruhu jejich činnosti a v *předsudku*, že se cizincům a jinozemským umělcům vždy dávala přednost před tuzemskými, *což se i nyní děje.*

Na důkaz toho podám některá jmena umělců, jejichžto *cena a talent* v Čechách uznány byly. Prvního místa zaujímají bez odporu *Jan Koželuh* (příbuzný Leopolda), *Václav Praupner*, *Čeněk Mašek* a *Jan Kučera.* Je věru těžko určiti, kdož z nich přednost zasluhuje, anto každý ve svém oboru *prvním* v Praze byl. J. Antonín Koželuh narodil se dne 13. prosince 1738 ve Velvarech, studoval několik let ve Vídni, kdež Gassmann, Hassé a Gluck jeho vůdcem a příkladem byli. Jmena takých mužů sloužila mu při návratu do jeho vlasti za odporuční listy, a proklestila mu cestu do kruhů nejzámožnějších rodin. Nejdražší odměnu obdržel, když byl zvolen za kapelníka při metropolitním chrámu sv. Víta v Praze, kteréž místo až do své smrti r. 1814 s chvalným úspěchem zastával. *Koželuh* byl nejdůkladnější znatel kontrapunktu a jeho fugy jsou mistrovské kusy, které se skladbám největších mistrů po boku postaviti mohou. Složilť mnoho výtečných děl, jmenovitě oratorií, oper, mší, nešpor, motett, sborů, arií atd. Ve všech spojena jest správnosť vět s vážností a důstojností. Jeho dvě starší děti, syn a dcera vyznačily se též v hudbě. *Koželuh* patřil k oněm umělcům hudebním, kteří na pravidla ještě s velkou přísností drželi. *Bylť patriarchou Pražského hudebního umění.*

Čeněk Mašek nar. 5. dubna 1775 v Žokovci, byl kapelníkem při německé opeře i ředitelem kůru u sv. Mikuláše v Praze na Malé Straně. Bylť výborný pianista a virtuos na harmoniku, kteryžto nástroj ještě o *jednu klávesnici* obohatil. Dokonalť svá studia u Fr. *Duška* a u velkého kontrapunktisty *Seegera;* složil mimo mnohé skladby pro piano, koncerty, sonaty, symfonie, písně, zpěvy, operu: „Der Spiegelritter," rozsáhlé kantaty: „Böhmens Dankgefühl" — „Hymne an die Gottheit" — „Die Schlacht bei Leipzig" atd. Jeho baletty a tance mají zvučnou hudební cenu, neboť půvabnosť a lehce plynný zpěv jsou přednosti jejich. Jeho největší a nejlepší dílo je kantata (slova od prof. Meissnera) na arcivévodu Karla po válečném tahu r. 1796, kteráž se *dvakráte* se všestrannou pochvalou dávala. Od toho času, co se ředitelem kůru stal, složil mnoho větších *mší,* které jeho slávu rozmnožily. V tomto oboru přiblížil se značně k cíli dokonalosti, kteréž v kostelní hudbě tak těžko dosíci lze. V pozdějších svých kostelních skladbách stal se vážným a potlačil květoucí lehké nápěvy a bujnou a příliš malující harmonii, kteréž v jeho prvních skladbách kostelních hany došly. Mašek patřil k nejcennějším a nejplodnějším skladatelům.

Praupner Josef († 1810 v Praze) byl výtečný a bez odporu nejlepší virtuos na housle, jenž nejtěžší koncerty Lollyho s velkou obratností přednášel; a v kvartettu nebyl mu co do výrazu líbeznosti a síly tónu nikdo roveň. Byl dlouhá leta ředitelem kůru u křížovníků a v Týně a ředitelem operního a divadelního orkestru. Všechna tato místa zastával s takou dokonalostí, že ho sami jeho nepřátelé za vzor v tomto oboru uznávali. Za své umění měl *Praupner* hlavně znamenitému *Werneru* co děkovati. Co ředitel kůru měl *Praupner* zvláště velkou zásluhu, že výtečné zpěváky vzdělal. Jeho vokalisté byli bez odporu nejlepší v Praze. Mnohý, v pozdějším čase znamenitý zpěvák a umělec byl jeho žákem. Jmenují zde *Vaníčka,* jenž nejprv co diskantista, pak co bassista první místo v Praze zaujimal a pak *Kusého.* Avšak nebylo pilnějšího a činnějšího muže nad *Praupnera.* Nejlepší a nejsolídnější hudba kostelní provozovala se v chrámích, kdež ředitelem kůru byl. Nikdy se tak nesnížil, aby důstojnost kostelní hudby divadelními zpěvy aneb tanečními nápěvy urážel. Neprovozovalť žádné mše, kteráž nenesla na sobě známku dobrého vkusu. Míchal Haydn, Mozart, Jan *Koželuh,* Hassé, *Gassmann* byli jeho vzory. Avšak nemenších zásluh dobyl si co skladatel. Mělť bohatosť myšlenek, vkus a takovou důkladnosť, že směle k boku *Koželuha* postaven býti může. Jeho mše jsou tak výborné, že je často i znalci za skladby M. Haydna drželi. Všeobecně obdivována byla hudba jeho k melodramatu „Circe" (1791), jež pro národní divadlo složil Slovem: *Praupner* spojoval s důkladnou znalostí generalbassu a náuku hudební velký, praktický talent, krásné myšlenky a přirozený vkus. Milovalť a pěstoval své umění s vroucností, kteráž je jistým znamením genia a nenáviděl křivé posuzování hudby a nedbalost v provedení její. Jako jeho hudební talent, tak byl i jeho poctivý karakter chvalitebný. Jeho prostosrdečnosť, ochotnosť a pravdymilovnosť známa. Jeho bratr byl též dobrý houslista.

(Pokračování.)

Z Vídně, 11. února.

Slečna Zadrobilková. — Tausig. — Joachim. — Bály slovanské. — Rekviem za V. Hanku.

(—v—) Akademie ve prospěch jeslí v Treumannském divadle odložena jest z 2. na 10. února. Jak jsem předešle již oznámil, spoluúčinkovala také věhlasná naše pianistka sl. A. *Zadrobilková.* Hrálaf těžké „Capriccio brillant“ (Es-dur) od Mendelssohna-Bartholdyho s průvodem orkestru tak mistrně a s neobyčejně skvělým výsledkem, jak se také od geniální této umělkyně očekávati dalo. Hru sl. Z. vyznamenává nejen výtečná a podivuhodná technika, nýbrž i cituplný přednes — ona poesie, kterou se právě z virtuosky pravá *uuělkyně* stává. Obecenstvo obsypalo sl. Zadrobilkovou přehojným potleskem a pochvalou a vyvolalo ji dvakrát. Sl. A. *Zadrobilková* bude dávati 28. t. měs. pak 7. a 14. března v saloně u Streicher'a *„hudební soirée.“* — V sobotu 9. února uspořádal pianista K. Taussig zde svůj první koncert a došel jen dílem chvalného nznání. Také známý houslista *Joachim* dává zde koncerty. — Co jsem byl posledně předpovídal o Slovanském bále dne 5.února v Dianském sále, vyplnilo se slavně — neb abych mluvil po česku — propadl *„tyransky.“* Byl to velký konfrast s Slov. bálem v Žofínském sále dne 10. února zařízeným chvalně známým výborem *„besed slovanských“* ve Vídni, v kterém se několik šlechticů nalézalo. Bál tento jest jeden z nejslavnějších bálů letos odbývaných a důstojně se řadí k dřevnějším bálům Slov. do r. 1844. Ve vkusně, částečně slovanskými barvami ozdobeném sále pohybovalo se asi 15 set hostů. Uvádíme **všechny** p. ministry (vyjma hr. Rechberga) celý diplomatický sbor (ruský vyslanec hr. Balabine právě byl den před bálem přijel do Vídně); z české šlechty navštívili bál kníže *Kinský, Klam*-Martinic, *Schwarzenberg, Černín, Šlik, Harrach,* oba hr. *Thunové, Salm* a v. Polští knížata *Sapieha, Jablonovski, Radzivil, Potocki, Mniszek, Landskronski, Stadnicki,* pak kníže *Gagorin,* baron *Tornov,* general *Stratimirović,* více říšských rad, jmenovitě bar. *Ožegović, Mazuranić,* pak starý, slavný *Vuk-Stefanović*; více maďarských šlechticů, zvláště přijeli z Banátu redaktor Slovinky J. *Zcakra, Lukčić* z Karlovic, mimo vícero z Moravy a Čech, ze Slovenska *Hurban* atd. Bál otevřeli hrabě *Zabielski* s kněžnou *Radzivilovou* a hrabě *Kolovrat* se sl. *Zadrobilkovou.* Kromě českých a polských čamar bylo mnoho krojů národních, tak že každý kmen slovanský měl své zastupitele. Z tanců vynikaly zvláště *„mazur“* a český *„strašák.“* Srbský marš proveden kapellou Straussovou byl po půlnoci hlučně přijat a třikrát musel býti opakován. — Dámy obdržely co upomínky vkusně pracované vějíře, na jejichžto dílcích obrázek páru v národním kroji a níže vyobrazení nejslavnějšího básníka každého kmene. U Čechů nalezáme *Čelakovského,* u Moravanů *Sušila* a u Slováků *Kollára.* Obrázky vyvedl malíř Kolář. — Okolo 12. hod. zasláno jest výboru *6 telegramů z Prahy* v řeči francouzké načež i hned odpověď dána. Společnost se bavila až asi do 5 hod., načež se jala rozcházeti. Nemůžeme opomenouti vřelé díky výboru vyjádřiti a jemu provolati: „Sláva.“

Při rekviem za *Hanku* zde dne 31. ledna v chrámě Augustiniánů v městě odbývaném provozovalo se *Vitáskovo* rekviem. Kostel byl naplněn ctiteli a známými zvěčnělého. Okolo katafalku s nápisem *„Václav Váceslavič Hanka* a s polyglottou Rukop. Královdvorského ověnčenou vavřínovým věncem a trikolorem stálo asi 50 študujících s pochodněmi. Výlohy se páčí asi na 300 zlatých.

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Pokračování.)

Vše se nyní hrnulo k ním, každý hleděl se s nimi seznámiti; mužští obstoupili hraběte, tvoříce kruh okolo něho, a dámy snažily se, jedna více druhé jeho neti pozornost proukazovati. Mezi tím připravoval hrabě Černín vše k nastávající slavnosti. Rozdav všecky své rozkazy, byl nyní zaměstnán urovnánim svého obleku, an jednoduše, avšak vkusně oblečený muž do komnaty vstoupil.

„Dobře že přicházíte, chtěl jsem s vámi ještě před slavnosti mluviti. Nuže, co jste uspořádal pro dnešek?“

„Vynasnažil jsem se, vaše hraběcí milosti,“ odvětil tázaný, „všemožně, abych vysoké hosty s novými skladbami seznámil. Jeden z mých žáků složil tři synfonie, které se se vším právem krásnými nazvati mohou. Provedl v skladbě této novou ideu, a jmenuje tato díla *měsíčné synfonie.*“

„Co to má znamenati?“ tázal se hrabě.

„Skladatel chce tím zvláštnosti každého měsíce vyobraziti.“

„A jak se jmenuje ten mistr?“

„*Mysliveček,* vaše milosti! byl dřív mlynářem v Nuslích. — Bláznivý houslista, na něhož se vaše hraběcí milost ještě upamatuje, jak vašnost na vašem panství svou hrou vždy obveseloval, poslal ho sem.“

„Italián? Antonio se jmenuje, není-li pravda?“

„Tentýž.“

„Kde se nachází nyní?“

„Neviděl jsem ho už čtyry leta. Bylo to 13. ledna

1755, když ke mně s jakýmsi jinochem ve smutku přišel, schvaluje mi ho co učedníka mého uměni. Vychváliv mi jeho nadání, prosil mne, abych cvičení vloh jeho mladého kmotřence převzal. Zkoušel jsem žáka a uznal jsem za pravé, co mi o něm Antonio řekl. Od toho času spatřil jsem podivného toho muže sotva dvakráte. O den dříve, než vaše hraběcí milost sama jej slyšeti ráčila, byl u mne, rozloučil se se mnou na dalekou cestu, a od toho času nevím ani já, ani můj žák ničehož o něm.“

„Ten muž mne zajimá. Pošlete zejtra svého žáka sem ke mně, ať mi vypravuje o něm více. Nyní ale řekněte mi upřímně, zdaž myslite, že se budou jinochovy skladby líbiti?“

„Jsem tím jist.“

„Jen ať vás vaše důvěra nezklame. *Myslivečekjest vaším žákem — vysocí hosté, zdatní hudebníci, jsou zde i Italiáni u mne zvaní, rozvažte si to ještě jednou pořádně, nerad bych tomu byl, aby *česká*, daleko široko proslulá *hudba* své pověsti za dost neučinila.“

„Stojím za všechno!“

„Tedy dobře! jděte, a řekněte hudebníkům, aby byli pohotově.“

Mistr se poroučel, a hrabě spěchal do sálu. Prošed celý sál kolkolem, dal znamení, načež každý na své místo se postavil. Nástroje byly laděny, a s ředitelem vstoupil mladý muž bledé tváře do orkestru; pokloniv se před vysokými hosty vzal housle do třesoucích rukou. Se smyčcem dal znamení. Ředitel, přiblíživ se s úctou k hraběti, zašeptal mu do ucha: „To jest můj žák *Myslivečekjenž nyní svou synfonii „*Leden*“ říditi bude.“

Hudba započala; dlouho drženými tóny, naznačujícími takořka pomalounké ztužení země, započaly nástroje, zponenáhlu přišly v divou směs; zdálo se, jako by bylo viděti, jak padá sníh větrem zmítaný, tremolo naznačovalo třesení-se zimou, a konečné umlknutí tónů zdálo se znamenati úplné zkřehnutí řeky. O něco rychlejší tempo, naznačilo blahocit u teplých kamen, a presto, s nímž symfonie skončila, naznačovala, jak se zdálo, veselou sanicí. Hlučné *„výborně“* posluchačů odměnilo skladatele. Každý očekával s netrpělivostí druhou synfonii.

„Synfonie „Únor,“ zašeptal ředitel.

Několik akkordů sloužilo za předehru tanečných kusů, jež mezi sebou rozmanitě smíšeny, dobrý obraz masopustu tvořily. Každý národní tanec byl v nich zastoupen. *Českému* následoval italský, tomu španělský, tomu zase uherský a potom přišel francouzský; největší umělost objevila se v konci, kdež všechny melodie v celek uspořádány, takořka s jásotem tančících skončily.

„K takému žáku přeju vám štěstí,“ řekl hrabě, obrátiv se k řediteli, jejž hraběti Rosamontovi, jenž vedle něho stál, představil řka: „To jest *Seeger*, ředitel kůru u svatého kříže a učitel skladatele Myslivečka.“ Jeden převyšoval druhého při vychvalování šťastného ředitele kůru, jenž se slzícím okem se poděkoval. Následujících kusů nikdo si ani nevšímal, každý byl žádostiv na konec, a po třetí dal Myslivecek znamení smyčcem.

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. (Dokončení). V hudbě Spontiniho převládají živly nádherného rekovství, zevnitřní skvělosti, jako skvostné orkestrací, které arci v posledních operách Spontiniho k zevnějším účinkům a k nahromadění instrumentálních pomůcek jej zahnalo. Jeho hmotná hudba vešla v přísloví, ačkoli naši nejnovější skladatelové v té věci Spontiniho již dávno předčili. Velkolepé libretto „Vestálky“ líčí mocné karaktery římského vůdce, jeho věrného a šlechetného přítele, pak jedné Vestálky: konflikty, které z lásky Liciniusa (p. Bachmann) k Julii (sl. Luccová) povstati musely, bezprostřední vkročeuí božských bytností k osvobození odsouzené Vestálky: to vše povzbudilo ducha Spontiniho na největší stupeň. Hudba k „Vestálce“ je veskrz vážná a důstojná; ona nás uvede v květnou dobu římské republiky. Zde ukáže se dále mocný vzlet fantasie, jižní a žavá náruživost vedle nejčistšího výrazu povýšené velikosti. Jak to libretto požaduje, položil skladatel zvláště váhu na pospolné sbory; instrumentace není přeplněná, genialně však promyšlená, přitom skvělá, jak toho látka opery požaduje. Že Gluck jemu za vzor sloužil, podotknuto již předešle; a kdoby chtél upříti, že v posledním čase sepsané opery budoucnosti na základě Gluckově sepsány nejsou? Provedení nebylo právě vzorné. Odstíňování v orkestru bylo arci v prvním představení výborné; ženské sbory byly po druhé nejisté, a protož touto vadou celé provedení utrpělo. Co partie slečny Luccové jejím velkým nadáním získá, utrpí na druhé straně její mladostí. V druhém představení nezdála se slečna Luccová dosti jistá, an jedenkráte recitativ a po druhé duetto s panem Bachmannem pokazila. Panu Bachmannovi podařila se nejlépe velká arie se sborem ve třetím jednání, kde jeho skvělý organ vždy sto jest, celý sbor opanovati. Pan Steinecke podporoval v duettě prvního dějství pana Bachmanna se známou routinou, a pan Hertsch zpíval malou úlohu nejvyššího kněze čistě a vážně. V druhém představení této opery

ochábla však láska k věci u všech solistů; výsledek nebyl ten samý, jako při příjmu slečny Luccové, která mnohokráte sama, a s ostatními solisty vyvolána byla. — V opeře „Ernani“ pokusil se barytonista p. Neumann o zdejší místo, nemohl však svým slabým hlasem proniknouti. Lepšího výsledku nedosáhl ani v „Lucrecii“; bezpochyby ohledne se ředitelstvo po jiné síle. 11. února opakovala se operetka „Flodoardo Wuprahal“, 17. února „Orfeus“ od Offenbacha a 18. února „Prorok“ od Meyerbeera. E.

— Náš velký Alexander Dreyschock slavil dne 9. a 15. t. m. triumfy v Kievě, kdež dva skvělé koncerty uspořádal. Dreysshock rozehrál svou mistrovskou hrou veškeré obecenstvo.

— Pan Petr Maydl uspořádá opět letos 6 hudebních zábav ve svém hudebním ústavu (na uhelném trhu č. 412—I. v prvním poschodí). První byla dne 17., druhá bude 24. února, pak 3., 10., 17. a 23. března r. 1861 v 5 hodin večer.

— První koncert konservatoria bude se v neděli dne 24. t. m. vedením pana prof. Morice Mildnera odbývati. Program obsahuje synfonii s úderem v bubny od Haydna a ouverturu „Julius Caesar“ od Schumanna a sola pro housle, fagot a zpěv.

— Státní návladní pan dr. August Vilém Ambros při skoumání pro své velké dílo o dějepisu hudby nalezl velezajímavý staročeský zlomek původní zpěvohry náboženského obsahu z XIV. století i s notama. Celek byla velikonoční hra. Co zbylo a panem doktorem nalezeno, jest následující: monolog Marie, který počíná: „Vy dcery Jeruzalemské,“ potom zpěvy Marie a Jana počínající „Pro Bůh račte postupiti,“ pak pláč Mariin, v němž se jako nějaký refrain vícekrát opakuje: „Pičte všickni syna mého,“ konečně chvalozpěv „O Maria mater Christi.“ Zlomek ten jest v hudebním ohledu téměř neocenitelný a bude v páně Ambrosově díle náležitě podán a rozebrán. Zlomek nachází se v Pražské c. k. knihovně v smíšeném rukopise z XIV. věku, který r. 1609 byl Petra Voka z Rožmberka. Týž dr. Ambros rozluštil noty na rukopise „Mastičkáře“ a velmi je cení. Posavádní rozluštění těchto not uznal dr. Ambros za docela nepravé.

— Dne 17. února odbýval se v sále Žofínském koncert p. Hynka Illnera, k němuž jako obyčejně, se několik spoluúčinkujících nedostavilo. Pohřešovali jsme sl. Mickovou a pp. Bachmanna, Benevice, Böhma a Markvordta. O německých skladbách, jichž zde v hojnosti obecenstvu se dostalo, nebudeme šířiti slov, podotkneme toliko, že saský komorní virtuos na cello, pan Schlik, hojné slávy nedošel a že sl. Luccová otřepanou Kückenovu píseň „Der Himmel hat eine Thräne geweint“ opakovala. Zajímavým číslem pro nás byly národní písně, kteréž přednášela nadaná a již chvalně známá sl. Al. Blažková. Obecenstvo přivítalo sl. Blažkovou velmi vřele a mezi písněmi ji hlučným potleskem poctilo. A v skutku zasluhovala toho sl. Blažková, neboť přednes písní národních byl tak něžný, tak národním citem nadchnutý, jak je od našeho výtečného Lukese slyšíváme. Sl. Blažková byla bouřlivě čtyrykráte volána, načež národní píseň „Já mám holubinku“, přidala. Přejeme srdečně sl. Blažkové na této krásné dráze krásnou budoucnost, které se jí zajisté dostane. —l—

— Pan Čeněk Micko, ředitel ústavu, uspořádá se svými žáky dne 24. února a 3. března hudební večerní zábavy.

— První hudební a humoristický věneček redaktora těchto listů, jenž se v sobotu v sále konviktském odbýval, došel velmi příznivého výsledku. Sbory „Milenců stesk“ (ze Záboje) od V. Horáka a „České děvy“ od A. Strebla byly obezřelým vedením p. Ferd. Hellera precísně provedeny a poslední byl hlučně k opětování žádán. Slečna La Mottová, žákyně Fr. Škroupa zpívala prvním akcessitem odměněnou píseň „I šepce kvítí“ od K. Slavíka a „Minka a včely“ od Frd. Lauba výrazně a musela na všestranné přání „Češku“ a „Kde domov můj“ od Fr. Škroupa přidati. Neméně líbil se mladistvý cellista pan A. Karel, jenž svou fantasií na národní písně pro cello s citem a s velkou bravourou přednášel. Talentní skladatel pan Eduard Nápravník hrál svou nejnovější fantasii na národní písně pro piano, která jsouc duchaplně pracována od něho výborně přednešena byla. Dále slyšeli jsme ouverturu k „Alexejovi“ od L. Procházky, nové, příležitostními vtipy protkané čtení „O bláznech“ od Fr. Hory, jakož i několik deklamací od našich korifeů humoru F. Rubeše (Klepny), Ehrenbergra (Učedlník nad mistra) a jiné, které pan Koubek s velkým výsledkem přednesl. Synfonie pro dětské nástroje od Romberga ukončila příjemný večer. — Tak se vyslovuje o tomto věnečku „Morgenpost“. My však žádáme nejapného referenta „Času“, jenž nám lepší výběr deklamací na srdce klade, aby nám své deklamace zapůjčil; neboť o lepších deklamovánkách, než Rubešovy a Ehrenbergrovy jsou, jsme dosud nevěděli. Sapienti satis!

— Náš krajan, pan Dr. Eduard Hanslík, žák V. Tomáška, je dle doslechu zvolen za professora dějepisu a krásovědy hudební na universitě Vídeňské.

— Moniuszkova opera „Halka“ bude se konečně v Praze prvvozovati. Ředitel p. Thomé obdržel již z Varšavy partituru a text dá co nevidět do češtiny přeložiti.

— Pražský zpěvácký spolek akademický. Již lonského roku zmínili jsme se v těchto listech o zaražení zpěváckého spolku akad. na zdejší universitě. S potěšením nyní oznamujeme, že zaražení spolku toho definitivně vys. nařízením místodržitelství povoleno jest a tudiž co nejdříve do života vstoupí. Zvláštních zásluh získali sobě tenkrát o zaražení spolku pp. Nickerl a Zezulák, an úsilovně, byvše od pp. Neumanna, Rajnožky, Vietze a Hübnera podporováni, dobrý účel z očí nepustivše a ni času ni práce nešetřivše, o provedení věci se zasadili. Dne 11. t. m. odebrali se pp. Nickerl, Rajnožka a Zezulák, co deputace k Jeho Ex. p. místodržiteli, aby jemu prosbu osobně přednesli. Po delší rozmluvě byl J. Ex. místodržitel p. hrabě Forgách tak bezpříkladně laskav, a nechal toho se týkající spis úřední vyhledati, a přečet jej jim, přál napotom nejsrdečnějšími slovy zdaru podniknutí tomuto. Provisorní komité sestávající z pp. Hübnera, Jedličky, Neumanna, Nickerla, Rejnožky, Vietze a Zezuláka, vydalo v Karolíně a Klementině provolání k všem pánům posluchačům universitním, aby hojně zúčastnili se v spolku. Z dosud nastíněných statutů podáváme prozatím, že spolek sestávati bude: 1) z údů výkonných, 2) přispívajících,

3) zakládajících a 4) čestných. Výkonní údové mohou jen býti imatrikulovaní posluchačové na universitě pražské. Účel spolku jest spoluúčinkovati při akad. služ-bách božích, komersích, zpěváckých zábavách a jiných příležitostech. Zpěv německý bude se stejnou měrou pěstovati jak český, však přejeme sobě, aby pp údové němečtí při zpěvech českých též tak se zúčastnili, jak toho činiti budou údové čeští při zpěvech německých, neboť jen svorností, oným mocným kouzlem, může spolek ten se udrželi.

— Literatura hudební. Pan Vojtěch Preissler vydal následující kusy pro piano: Dvě fantasie pro piano na národní písně: „Žežulka“ op. 103 (stojí 80 kr.) pak na píseň „Chovejte mne má matičko“ op. 102 (stojí 68); „Bulharové,“ polka-mazurka op. 104 (stojí 27 kr.) a fantasii na české písně ve formě potpourri op. 40 (stojí 80 kr.) Skladby tyto lze ve všech obchodnictvích v musikaliích dostati.

Z Berouna. (Beseda.) Dne 3. t. m. odbývala se tu beseda, v nížto pánové Ed. Nápravník, pianista a A. Karel cellista z Prahy účinkovali. První přednášel svou fantasii na české národní písně pro piano s velkou bravourou a elegancí a byl hojnou pochvalou odměněn. Pan Karel přednášel svou fantasii na české národní písně pro cello a došel skvělého výsledku. Ze sborů slyšeli jsme „Kovářskou“ — „Slovan“ od Vašáka, — „Mlatecká“ od Hniličky — „Čechoslovan“ od Zavrtala a dva sbory „Šablenka“ a „Žežulinka“ od Knittla, kteréž poslední dva ničím původním nevynikajíce ani nad obyčejnou všednosť se nepovznášejí ba ano vkus obecenstva kazí. Sbory mimo „Kovářská“ šly mdle.

(A. K.) **Z Hlinska.** (Věneček.) Masopůst hynul, na jeho hrob jsme uvíjeli třetí „Věneček.“ Pěkné předehře, variace na motýv z písně: „Bětulinko boubelatá,“ následovala pěkná fraška od J. J. Melichara: „Pan Praktikant,“ jež pp. Kr. Št. Se. a Ho. výborně provedli. P. Ve. přednesl výborně travestii „Píseň Čecha,“ zdařile p. Ho. „Prát či neprát“ provedl. Výborným provedením žertu: „Tři chlastenci“ rozesmáli pp. Se., Št. a Ko. celé obecenstvo. Po oddílu prvním četl p. A. satyrické čtení: „NešKaredé rozjímání na škaredou středu od Kar. Adámka. Společnost celá se výborně bavila. Doufáme, že se podnikatelstvo nezdá snah tak ušlechtilých, jenž se s tak skvělým potkávají výsledkem. I půst ač tance největší nepřítel nehubí půvaby hudby i zpěvu i deklamace; nezhubí zřídla tak ušlechtilé zábavy,

Z Klatov. (Beseda.) Dne 6. m. odbývala se zde v místnostech hostince „u zlaté koule“ „beseda“ k dobročinnému účelu, jejížto výsledek v každém ohledu lze skvělým pojmenovati. Beseda počala důstojně s odehráním „národní hymny,“ načež následovala „Vlastenka“ polka pro sbor mužský (ze Záboje) od zdejšího zpěváckého spolku, vedením pana ředitele Jirgesa bezúhonně provedena. Čtverozpěv, „Proč se upejpáte plaché dívčiny“ od našeho skladatele výtečného Vác. Horáka musel se opakovati. Co novinku slyšeli jsme Knittlovu „Šablenku,“ polku mazurku pro mužský sbor, od zpěváckého spolku taktéž výborně provedenou. Pan Taffl nás překvapil výtečnou deklamovánkou: „Já jsem Čech!“ od Fr. Rubeše; taktéž se dočkala Burgerštejnova „Švingulace“ žádaného úspěchu. Všecka čísla byla hojným potleskem odměněna. Schůzka byla valná, ať místnosti až skoro byly přeplněny. S nevýslovnou radostí nám bylo patřiti na krásnou pleť, skoro bez vyjímky v národních barvách se dostavivší. — Zpěvácký spolek již obdržel povolení k prozatímním schůzkám k odbývání zkoušek a nevyhnutelných příprav ku veřejnému po dosáhnutí potvrzení „stanov“ spolku vystoupení, potřebným. Zdař Bůh!

Z Libně. *) V čís. 5. „Dalibora“ odpovídá neznámý p. dopisovatel na mé ospravedlnění v č. 24. „Času“ a praví, že prý já ani nejobyčejnější list pořádně a bez chyby napsati nedovedu a proto nevidí se nucena p. anonymus slušně mně odpověditi . . . O přemoudrý Šalomoune, který i latinským „Dixi“ honositi se můžeš, jak výborně a jak opravdově znějí tu slova tvá! jak srdečné jest vyznání tvé, že píšeš odpovědi neslušné — a že jen podobné psáti dovedeš, to viděli jsme z dopisu prvního i z odpovědi této zřejmé. Nejsem ovšem profesorem, ni spisovatelem, jsem jen sprostým učitelem venkovským; proto ale nešatím se přece, jak se snad p. anonymus dle sebe domnívá, péřím cizím; co konám, konám vždy veřejně; nepíši ze závisti psaní hanebná, kde bych se za své jméno u veřejnosti styděti musel . . . A proto také vítán bude nám pan redaktor na venkov! J. D.

Ze Sušice. (Odpověd na insert v „Času“) Na insert v „Času“ umístěný, v němž někdo havrana na bílo obarviti se snaží, zjevně dokládáme, že náš dopis v „Daliboru„ uveřejněný, svatou pravdu obsahuje. Provozujít se tu arciť skladby od Horáka, Führera, (od Veita bude snad jen nějaké solo) ale jak? Mají kdys zkoušky? Sotva několikrát do roka, a tu se již po více let nikdy nesejdou? — Je to lež? — Hudebního vzdělání nelze leč pilností, cvičením a dobrými vzory dosíci. Zdaž ten pán v Malo-Chmelné a v Strakonicích jehož času mohl takových vzorů nabýti? — Všecku úctu jeho pilnosti, ale vkus a krácocit hudební (a o tom jsem jenom mluvil), nedá se přes koleno zlámati Uznávám a vážím si zásluh jeho, jelikož v Sušici již pořekadlem se staly, a před nimiž ještě před několika lesy každý se chránil i na svou řeč pozor dával.. Ostatně důkazů panu Redaktoru není potřebí, neboť ten jistý pán při své častější opičce svá díla až k omrzení každému zděluje? Žeby který z těch pánů nějaké návrhy k utvoření zpěváckého spolku byl dělal, není mě povědomo, to ale jistě vím, že všickni mnoho a mnohokráte ku přistoupení uctivě zváni byli, jak již zpráva v „Lumíru“ udává, a jak každý v Sušici dosvědčiti musí, přece nikdy žádný z nich ani krok k tomu neučinil. Hudební a zpěvácký spolek má býti dle doslechu potvrzen, ale posud se žádný z nich k tomu nehrne, a maje dobrý sluch a vyjádřujíc to upřímným nikoliv hrubým tónem vím, že z jisté strany i údově zpěváckého spolku do „Singvereinu“ zvláštního prý se verbují. Je to lež? Avšak Pánově! nechte všeho zbytečného jitření a vší závisti, zanechte marného citlůvkování a oučinkujte svorně k celku ku cti a blahu města i milé vlasti naší, potom zajistě každou dobrou stránku Vaši vděčně uznám a vděčně uveřejním. Pravdomil

*) Žádám oba pány odpůrce, aby polemiky zanechavše, raději něco prospěšnějšího konali. Red.

Z Budyšína. (Zpěv. spolek.) Za čímž jsme dávno toužili, dostalo se nám — srbský zpěvácký spolek (spěwanske towárstwo.) Spolkův takových jest v našem městě nazbyt, ale srbský zpěv se tam nepěstoval. Náš nový spolek, kterému se významné jméno „Lumír“ dalo, bude vážná pomoc k uspořádání všech příštích „spěwanských swjedženůw“ (koncertův) a zavdá jistě též příčinu k založení podobných i v jiných místech. Největší zásluhy o založení „Lumíra“ má činný národovec zdejší, pan Fiedler, učitel v semináři evangelickém.

Z Kolmar. Znamenitý barytonista p. Jul. Stockhausen, jenž nedávno v Baselu, Curichu, Bernu a jiných městech Švýcarských se skvělým výsledkem koncertoval, uspořádal dne 30. ledna koncert. Jeho otec, jenž se tu před několika roky usadil, účinkoval v koncertu syna svého na harfu, na nížto virtuosem byl. J. Stockhausen zpíval Schubertovu píseň „Nachstück“ a otec ho mistrně doprovázel. Oba byli hlučně voláni.

Královec (v Německu). Kapelník Heřman Paetzold zemřel tu náhle dne 6. února, právě když začal ouverturu k oratoriu „Eliáš“ od Mendelssohna dirigovati.

(D) **Ze Lvova.** (Rekviem.) Nového ze Lvova pro dnes jen tolik, že Rusíni konají zde přípravy k velkolepé „parastasi“ (smutečné mši sv.) za zvěčnělého Hanku; — bude se při ní provozovati „Víčnaja pamjat“ (Вѣчная памяать) rekviem od Ivana Lavroského na mužské hlasy složené.

Paříž. Meyerbeerova opera „Pouť do Ploermelu“ dávala se již v 70 městech. — Dne 2. února dávala se v místnostech „Opera Comique“ nejnovější opera „La Circassiene“ (Čerkeska), text od Scribe, hudba od Aubera s opravdu skvělým výsledkem. Prvni část komedie hraje v Čerkesku uprostřed pohoří Kavkázských. Hudba je lehká, milostná a plynná a upomíná v mnohých kusech na nejsvěžejší časy Aubera. Partitura obsahuje 25 čisel. — Druhá nová opera, která se v místnostech „Theatre lyrique“ dávala, jmenuje se „Madame Grégoire“ a došla též příznivého výsledku. Hudba je něco bouřlivá, někdy triviálni; avšak vyniká mnohými effekty. — Wagnerův „Tannhäuser“ bude se dne 1. března dávati. Následkem vypsání ceny na plán k dvornímu divadlu zasláno jest 170 plánů. Mezi těmito nachází se též krásný plán císařovny Evgenie, jenž velmi vkusnou façadou vyniká. Jak se praví, obdrží prý první cenu plán čís. 34, jenž pochází od Violleta Leduca, architekta Napoleonova.

Výmar. Dne 12. t. m. zemřel tu kapelník Chelard, skladatel opery „Macbeth.“ André Hippolite Chelard narodil se r. 1789 a vzdělal se na tamnějším konservatoriu.

Dur a moll.

Abell. Anglický altista Abelí byl nad míru hrdý a svéhlavý, zpíval jen tenkráře, kdy se mu zlíbilo. Vypravují se o něm rozličné příběhy, jakéž se mu při dvoře francouzském, benátorském a polském přihodily. Avšak polský král, August Silný, dovedl jeho svéhlavosť zkrotiť. Abell dostal při svém pobytí ve Varšavě rozkaz, aby před králem zpíval. Ale Abell odepřel to, nemaje chuti k zpěvu a když se mu nemilostí královskou a trestem za tu zpupnosť vyhrožovalo, nepohnulo to jím; nýbrž poslal písemně zápornou odpověď. Brzy na to byl do sálu před krále povolán. Posadiv se na vykázanou stolici, byl v ní náhle do výšky vytažen. Jemu naproti objevil se král s komonstvem na tribuně, co zatím do sáiu dva meovědi vpuštění byli. Nyní dal král svéhlavému umělci na vůli, aby buď v jeho přítomnosti zazpíval, aneb dolů vpuštěn byv s medvědy se vyráže l. Toto kritické postavení zlomilo jeho svéhlavosť a okamžitě počal zpívati tak krásně, že král i komonstvo byli hluboce dojati; ba i huňáči zdáli se býti tímto zpěvem překvapeni. Jak se Abell napotom sám vyznal, nezpíval ve svém živobytí nikdy tak výteéně, jako tenkráte.

(R. Wagner a Rossíni.) Rich. Wagner navštivil př svém přibytí do Paříže Rossiniho a hned se mu představil s uspokojujícím ujištěním, že vzdálen je toho, aby dosavádní hudbu zvrátit chtěl »Drahý pane,“ přerušil jej Rossini, »na tom ničehož nezáleží; když se svým převrácením výsledku dosáhnete, jste ve svém právu; padnete-li ale, pak jste se na každý způsob přepočítal.“

Haendl jsa od r. 1720 až do r. 1729 ředitelem zpěvohry v divadle Haymarketském v Londýně, řídil hru v orkestru harfou. Hrál však tak znamenitě, že si obecenstvo mnohdy toliko jeho hry všímalo nedbajíc na pěvce. To mu zpěvák, jakýs Senesino tak velice závidě', že mu jednou vyhrožvval, stane-li se to ještě jednou, že skočí s divadla do orhestru přímo na tu prožluklou harfu. »Že chcete skočit s jeviště?« táže se ho Haendl — „i toť mi to oznamte, až to budete chtít učinit — dám to na ceduli divadelní vytisknout, a věřte, že si tím více vyděláte, nežli svým zpěvem.“

Mayerbeer co Jupiter tonaus. O Mayerbeerov vypravují si Pařížané následující anekdotu. O hlavní zkoušce na novou zpěvohru »Odpustky Ploermelské« pravil veliký skladatel tento k správci divadla: „Ten prožluklý hrom — jsem s ním velmi nespokojen; není to hrom, jest to spíše praprotaický hřmot. Mrzutě zkoušku opustiv, procházel se městem i naslýchal každému šramotu, každému hrčení vozních kol, konečně mu nedostatek slušného hřmotu ani spáti nedal. Zastaviv se jednou z rána v předměstí Montmartreském u jednoho na polo již zbouraného domu pozoroval bourající zedníky. Pojednou radostně poskočil, byltě náhodou našel, čeho tak dlouho marně hledal. Obrátiv se běžel přímo do divadla. Otvíraje dvéře ku správcovu bytu, křičel již na práhu: „Potřebuji dlouhý čtverrohý troubel ze silných prken sbitý a rumem naplněný.“

Okamžitě se vše schystalo a učiněna zkouška. Než neznělo to, jak byl Mayerbeer očekával. »Není s tím nic,“ pravil „jest to pouze tupý, nezvučný hlomoz. Tuším, pane, že nám kov lépe poslouží. Hleďte opatřit několik set kartáčových kulek.“

»To nemožno, pane,« odpověděl správce.

»Proč nemožno?“

»Jest k tomu zapotřebí zvláštního povolení.“

»Opatřím je.“ Na to zasedna, psal maršálkovi Vaillantovi Podnes se dopisu tomu v kanceláři ministerstva války smějí, druh druhu jej okazujíce. Odpověd maršálkova zněla lakonicky tahto: »Arsenál Vincenneský stojí k Vašnostiným službám.“

A tak docílil Mayerbeer dojemný skutečnému rachocení hromu se podobající hlomoz.

Listárna.

Panu Mor. v Svob. D. Pro jaké nástroje žádáte si „Slovanskou kadrylu“. Panu K. Sl. v Těšíně. Obdržel jste věci? Pište přec!

Za příčinou nepředzvídaných překážek budou obě notové přílohy k číslu 7. Dalibora přiloženy. Žádáme tedy o shovívavosť.

Nákladem *Krištofa* a *Kuhé*. — Tiskem *Antonína Renna* v Praze, v Kolovratské střídě „u tří lip.“